Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Præsten i Vejlbye (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: ”Noveller”, i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 139. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515388384096/facsimile.pdf (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

kjende den, som Guds og Menneskenes Lov fordømmer?» Hun taug, og saae til Himmelen. »Det vil jeg gjøre« blev jeg ved »er det Uret, da tilregne Herren mig ikke den Synd! Hør nu, kjereste Barn! gaaer Sagen her tilende, da er hans Liv forloren; jeg seer ikke nogen Frelse uden i Flugten. Kan I hertil ophitte noget Raad, da skal jeg lukke mine Øjne og tie. Seer I! jeg haver strax, saasnart eders Fader blev fængslet, skrevet til eders Broder i Kjøbenhavn, og vi kunne nu hver Dag forvente ham. Taler saa med ham, og søg at faae Slutteren til Ven! har I ikke Penge nok, saa raader I over alt hvad jeg ejer!« Da jeg havde sagt dette, blev hendes hele Ansigt blussende rødt af Glæde, og hun faldt om min Hals, og raabte: »Gud lønne Eder for dette Raad! havde vi blot min Broder! da blev der vel Raad.« – »Men hvor skulle vi hen?« sagde hun atter og slap mig; »og om vi finde et Fristed i fremmede Lande, saa seer jeg Eder aldrig mere.« Dette sagde hun saa ynkeligt, at mit Hjerte var færdigt at briste. »Allerkjereste Ven!« raabte jeg; »jeg skal finde Eder, hvor langt I end fare hen; og ville vore Midler ikke slaae til vor Underholdning, skulle disse mine Hænder arbejde for os Alle; jeg har lært i min Ungdom at bruge Øxen og Høvlen.« Da blev hun paanye saa sjæleglad, og kyste mig utallige Gange. Vi bade Begge af ganske Hjerte til Gud, at han dog vilde lade vort Forehavende lykkes, og saa skiltes hun fra mig med frejdigt Haab.

Ogsaa jeg begyndte at haabe til det Bedste. Men aldrig saasnart var hun borte, førend tusinde Tvivl opfyldte mit Sind, og alle de Vanskeligheder, som før syntes mig overvindelige, nu forekom mig som uhyre Bjerge, dem min svage Haand aldrig vil mægte at flytte. Nej, nej! af denne Elændigheds Mulm og Mørke veed ikkun *han* aleneste Vej, for hvem den sorte Nat er lys som Dagen.

Atter to nye Vidner! de føre neppe noget godt i deres Skjold; thi Bruusen anmældte dem med en Mine, der ikke huede mig – han har og et Hjerte saa haardt som Flint, og tilmed fuldt af Gift og Galde. – I Morgen møde de paa Thinget; jeg er tilmode, som om det var imod mig selv, de skulle vidne. – Gud styrke mig dog!

Det er forbi – han har bekjendt Alt.

Retten var sat, og Fangen fremført for at høre de nye tilkomne Vidners Udsagn. De forklarede: »at de den tit omhandlede Nat vare